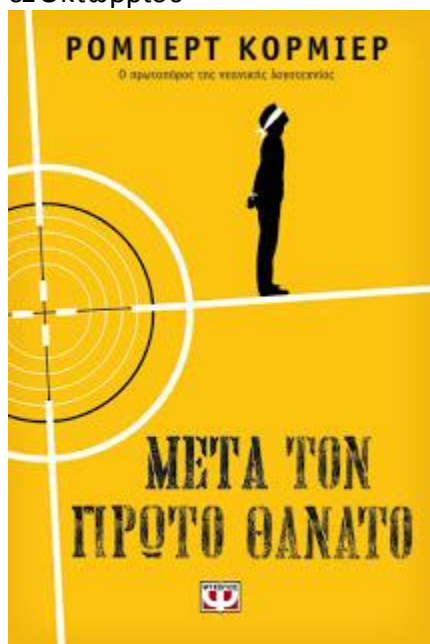

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΘΑΝΑΤΟ του Robert Cormier - Book review

01 Οκτωβρίου

Συνοπτική περίληψη του βιβλίου:

Γιατί εμένα, μπαμπά;

Μια ομάδα τρομοκρατών καταλαμβάνει ένα λεωφορείο και κρατά τα παιδιά σε ομηρία. Τρεις έφηβοι θα βρεθούν στο κέντρο της τραγωδίας: ο Μίρο, ο τρομοκράτης, η Κέιτ, η οδηγός, και ο Μπεν, ο ενδιάμεσος. Ο θάνατος μπορεί να είναι ο μοναδικός τρόπος διαφυγής τους.

Ένα συγκλονιστικό μυθιστόρημα, πιο επίκαιρο από ποτέ.

Προσωπική άποψη:

Όταν ακούμε τον όρο "εφηβική λογοτεχνία", συνήθως αισθανόμαστε μια ανακούφιση και μια παρηγοριά, όσο δυσσιώπνος κι αν είναι ο τίτλος, ή και η περίληψη, ενός βιβλίου. Σαν να υπάρχει μέσα μας ένα μηχανισμός άμυνας που μας λέει: "Μην ανησυχείς, όλα θα πάνε καλά! Μιλάμε για μια ιστορία με πρωταγωνιστές παιδιά. Τι κακό μπορεί να συμβεί;" Κι όμως, φίλοι μου, μπορεί να συμβεί, και τα βιβλία του Cormier είναι η τρανταχτή απόδειξη. Γιατί, σε αντίθεση με κάποιους άλλους ομότεχνούς του, τολμάει να χρησιμοποιήσει έφηβους ήρωες σε ένα εφηβικό μυθιστόρημα, χωρίς να διστάζει να εξελίξει την ιστορία του με έναν τρόπο που μπορεί να μην είναι ευχάριστος, που μπορεί να μην έχει ευτυχισμένο τέλος, αλλά παρ' όλα αυτά είναι αληθινός και άκρως ρεαλιστικός.

Η συγκεκριμένη ιστορία αφορά μία τρομοκρατική επίθεση. Πιο συγκεκριμένα, μία ομάδα τρομοκρατών καταλαμβάνει ένα λεωφορείο και το αποτέλεσμα είναι να βρεθεί να κρατά μια ομάδα παιδιών σε ομηρία. Κάτι μου λέει πως το σενάριο αυτό

σάς προκαλεί ένα σφίξιμο στο στομάχι, αλλά την ίδια στιγμή δεν σας φαντάζει καθόλου παράξενο, παράταιρο, ξένο ως προς αυτά που προβάλλει η σύγχρονη, βουτηγμένη στην ακραία βία, εποχή που ζούμε. Σας καταλαβαίνω, γιατί ακριβώς το ίδιο ισχύει και για μένα. Ένα τέτοιο σενάριο μού προκαλεί ταραχή και άγχος, αλλά σε καμία περίπτωση δεν με ξαφνιάζει, ούτε με σοκάρει. Όπως δεν με σοκάρει η ιδέα πως όλο αυτό μπορεί να τελειώσει με πολύ άσχημο τρόπο. Άλλωστε, ο ίδιος ο τίτλος του βιβλίου μαρτυρά, λίγο πολύ, τι πρόκειται να συμβεί, απλά δεν μπορείς να γνωρίζεις ποιος και με ποια σειρά θα είναι το επόμενο θύμα.

Αυτό με κάνει να σκέφτομαι πως ένας έφηβος ίσως να μισήσει, με μια πρώτη ανάγνωση, ένα βιβλίο σαν κι αυτό, επειδή όταν είμαστε νέοι έχουμε μέσα μας την πίστη πως όλα θα πάνε καλά και πως κανείς και τίποτα δεν μπορεί ν' αγγίξει ένα παιδί. Με μια δεύτερη ανάγνωση, όμως, ακόμα κι ένας έφηβος, πόσο μάλλον του σήμερα, μπορεί να καταλάβει πως κάτι τέτοιο δεν ισχύει. Αρκεί να ρίξει μια ματιά στον κόσμο γύρω του, ν' ανοίξει την τηλεόραση, να διαβάσει ειδήσεις στο διαδίκτυο. Παντού βία, ακραία περιστατικά, αιμοσταγείς επιθέσεις, ακόμα κι ενάντια σε ανήλικους. Πλέον, δυστυχώς, ζούμε σε μια εποχή που δεν κάνει ηλικιακές διακρίσεις και που ο καθένας μπορεί να είναι εν δυνάμει θύμα μιας κοινωνίας που η ίδια έχει επιτρέψει να χαθεί το μέτρο κι ενός συστήματος που αδυνατεί να προστατεύσει εκείνους που πραγματικά το έχουν ανάγκη. Και όλα αυτά είναι αρκετά για να τον κάνουν ν' αναθεωρήσει, τόσο την άποψή του για το βιβλίο, όσο και την εικόνα του για τον ίδιο τον κόσμο.

Ο Cormier, από την εποχή του "The chocolate war" κιόλας, έγραφε με ωμό ρεαλισμό και την απαιτούμενη σκληρότητα που δεν μπορεί να μην συνοδεύει την ειλικρινή απεικόνιση μιας οποιασδήποτε κατάστασης. Και ίσως να μπορούσαμε να πούμε πως αποτελεί και πρωτοπόρο στο είδος του, δεδομένου ότι ήταν ο πρώτος σύγχρονος συγγραφέας που προσέγγισε την εφηβική λογοτεχνία με τέτοιον τρόπο, έστω κι αν αυτό συνέβη έπειτα από παρότρυνση κι επιμονή του εκδότη του -γιατί ο ίδιος είχε γράψει τη σειρά με σκοπό ν' απευθυνθεί σε ενήλικες και μόνο. Κάτι το οποίο απέδωσε και σε κάποιον βαθμό επηρέασε το είδος μέσα στις δεκαετίες που ακολούθησαν, με τους συγγραφείς του σήμερα να τολμάνε λίγο περισσότερο να μιλήσουν γι' αυτά που όλοι ξέρουμε πως γνωρίζουν τα παιδιά, αλλά που κατά βάθος πιστεύουμε πως δεν μπορούν ν' αντιμετωπίσουν, άσχετα απ' τ' ότι, στην πραγματικότητα, εκείνα μπορεί να είναι πιο ώριμα και συγκροτημένα από εμάς έναντι μιας κρίσης.

Ξέρω πως η άποψή μου αυτή μοιάζει περισσότερο με κοινωνιολογική ανάλυση -ή και με λογοτεχνική συγκριτική ανάλυση-, όμως νομίζω πως είναι ο καλύτερος τρόπος για να προσεγγίσεις ένα βιβλίο όπως το συγκεκριμένο, για την πραγματική εξέλιξη του οποίου δεν μπορείς να πεις και πάρα πολλά. Σίγουρα πρόκειται για ένα δυνατό μυθιστόρημα, με σφιχτοδεμένη πλοκή, κλειστοφοβική διάθεση, που εκτοξεύει την αδρεναλίνη σου στα ύψη, που σε σοκάρει, σε ταραίζει και σε συγκινεί, μα πάνω απ' όλα πρόκειται για ένα μυθιστόρημα απόλυτα ειλικρινές με τον εαυτό του και απέναντι στην συνθήκη που πραγματεύεται. Γιατί, ακόμα κι αν κάποιος καταφέρει να σωθεί, αυτό δεν σημαίνει πως θα βγει μέσα απ' αυτόν τον κυκεώνα τραγικών καταστάσεων, αλώβητος και πόσο μάλλον... αθώος. Και τι κι αν αυτό το

βιβλίο γράφτηκε και πρωτοκυκλοφόρησε το 1979, σήμερα, εν έτη 2018, είναι πιο επίκαιρο και σύγχρονο από ποτέ, ένα ακόμα στοιχείο που το καθιστά must read, είτε είσαι έφηβος είτε είσαι ενήλικας.

Βαθμολογία 10/10

Ταυτότητα βιβλίου:

Συγγραφέας: Robert Cormier

Μεταφραστής: Κοντολέων Κώστια

Εκδόσεις: Ψυχογιός

Κατηγορία: Ξένη Λογοτεχνία

Έτος Έκδοσης: 2018

Αρ. σελίδων: 312

ISBN: 978-618-01-2528-3